

Rep. nr. 02/18

*

AR. NB-004-16
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 25 januari 2018

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

A..., huisarts, wonend te XXXX,

Appellant, vertegenwoordigd door meester B. ., advocaat te XXXX.

Tegen

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter C. ., geneesheer-inspecteur en mevrouw D. ., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde

*
* *
*

Op de openbare terechtzitting van 23 november 2017 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de stukken van het geding, in het bijzonder

- de tussenbeslissing van de Kamer van eerste aanleg van 18 april 2016, betekend aan dr. A . bij aangetekende brief van (vrijdag) 22 april 2016;
- de beroepsakte van dr. A . (de appellant) van 23 mei 2016, verzonden bij aangetekende brief van 23 mei 2016;
- de conclusies van de geïntimeerde van 7 september 2016, neergelegd ter griffie op 9 september 2016,
- de conclusies van de appellant van 9 december 2016, ontvangen ter griffie op 12 december 2016;
- de vaststelling van rechtsdag op 23 februari 2017;
- de pleitnota neergelegd ter openbare terechtzitting van de Kamer van beroep van 23 februari 2017,
- de tegensprekelijke tussenbeslissing van 27 april 2017, betekend bij aangetekende brief van 5 mei 2017,
- de brief van de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX van 12 juni 2017, met in bijlage een stukkenbundel, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 3 juli 2017;
- de conclusies van de appellant van 18 september 2017, ontvangen ter griffie op 19 september 2017;
- de conclusies van de geïntimeerde van 20 oktober 2017, neergelegd ter griffie op 20 oktober 2017,
- de vaststelling van rechtsdag op 23 november 2017
- de pleitnota neergelegd voor de appellant ter openbare terechtzitting van de Kamer van beroep van 23 november 2017

-
Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 23 november 2017

- meester B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant,
- mevrouw D... en dokter C in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde

De raadsman van de appellant verklaarde ter openbare terechtzitting dat niet meer wordt aangedrongen op de vordering tot betaling van een schadevergoeding lastens de geïntimeerde en dat in hoofddeorde een schadevergoeding wordt gevorderd lastens de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX

De debatten werden ter terechtzitting van 23 november 2017 gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 25 januari 2018, zijnde de eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

*
* *

1. Voorwerp van het oorspronkelijke geschil

1.1. Door de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle bij het RIZIV werd aan dokter A... ten laste gelegd dat hij een inbreuk heeft begaan op de bepalingen van de gecoördineerde ZIV-wet van 1994 en op de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen

Bij het proces-verbaal van vaststelling van 26 februari 2014 werd hem meer concreet ten laste gelegd dat hij tijdens een periode waarin zijn visum ingetrokken was door de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX, getuigschriften van verstrekte hulp heeft opgesteld, ondertekend en uitgereikt, welke vergoed werden.

Aldus werden er volgens de DGEC bij het RIZIV ten onrechte 1312 verstrekkingen geattesteerd op naam van 253 verzekerden in de periode vanaf 4 december 2012 tot en met 8 augustus 2013 (invoerdatum verzekeringsinstellingen van 10 december 2012 tot 3 september 2013) voor een bedrag van € 29 258,05

1.2. Bij beslissing van de Leidend ambtenaar van 8 april 2015 werden de feiten vastgesteld bij proces-verbaal van 26 februari 2014 bewezen geacht

Er werd beslist dat de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor een bedrag van € 29 258,05 terug te betalen zijn, in zoverre dit alsnog niet gebeurd was

Aan de appellant werd bovendien een administratieve geldboete opgelegd van 100 %, waarvan de helft met uitstel over een periode van drie jaar.

1.3. De appellant heeft beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Kamer van eerste aanleg

Bij tussenbeslissing van de Kamer van eerste aanleg van 18 april 2016 werden de partijen, alvorens recht te spreken, uitgenodigd om de beslissingen Provinciale Geneeskundige Commissie waarbij het visum van de appellant werd ingetrokken vanaf 4 december 2012 tot en met 3 maart 2014, alsmede de bewijzen van kennisgeving van die beslissingen, voor te leggen

In afwachting daarvan werd de zaak verwezen naar de bijzondere rol

De appellant heeft beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Kamer van beroep

*
* *
*

2. De tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 27 april 2017

Bij tussenbeslissing van 27 april 2017 oordeelde de Kamer van beroep dat het nodig was om – alvorens op enig punt van betwisting, inclusief de discussie over de toepassing van artikel 159 van de Grondwet, in te gaan

– in de eerste plaats duidelijkheid te bekomen over de beslissingen tot intrekking van het visum van de appellant, waarop de tenlastelegging is gesteund (cf punt 5.2.2. van de beslissing van de Kamer van beroep van 27 april 2017).

Tegelijk werd vastgesteld dat er geen afdoende redenen waren om aan te nemen dat de partijen in de mogelijkheid waren om deze stukken voor te leggen, terwijl dit ten aanzien van de Provinciale Commissie van XXXX wel het geval was (cf. punt 5.2.3. van de beslissing van de Kamer van beroep van 27 april 2017).

In deze omstandigheden werd aan de voormelde Commissie het bevel gegeven om overeenkomstig artikel 877 e.v. van het Gerechtelijk Wetboek volgende originele stukken voor te leggen:

- alle beslissingen genomen ten aanzien van dr. A... in de periode van 4 december 2012 tot en met 4 maart 2014 betreffende de intrekking van zijn visum, de verlenging ervan en de teruggave ervan,
- alle bewijzen van de kennisgeving van deze beslissingen aan dr. A

*
* *

Bij brief gedagtekend 12 juni 2017 werd namens de Provinciale Geneeskundige van XXXX een bundel stukken overgemaakt

3. De vorderingen van de partijen na de beslissing van 27 april 2017

3.1. De appellant vordert bij conclusie, neergelegd ter griffie op 19 september 2017,

- te zeggen voor recht dat de Kamer van beroep geen rekening kan houden met een beslissing tot intrekking van het visum van dokter A... zonder dat de onomstotelijke bewijzen van die opeenvolgende beslissingen, alsmede van de verlengingen in het geding voorgelegd overeenkomstig het bevel van de Kamer van beroep;
- bijgevolg te bevelen dat de door de appellant op 25 maart 2014 aan het RIZIV vrijwillig terugbetaalde verstrekkingen ten belope van 43 887,07 euro aan de appellant worden terugbetaald, vermeerderd met de intresten a rato van 7% per jaar, zijnde de intresten die van toepassing zijn op sociale schulden,
- de geïntimeerde op basis van artikel 882 van het Gerechtelijk Wetboek te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding wegens het niet-nakomen van het bevel van de Kamer van beroep, schadevergoeding ex aequo et bono geraamd op 10 000 euro
- de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, worden geraamd op 7.500 euro rechtsplegingsvergoeding

Bij pleitnota van 23 november 2017, neergelegd op de zitting van dezelfde datum, handhaaft de appellant de voormelde vorderingen.

Hij vraagt ondergeschikt dat de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX overeenkomstig artikel 822 van het Gerechtelijk Wetboek wordt veroordeeld tot een schadevergoeding wegens het niet-neerleggen van de door de Kamer van beroep bevolen stukken

Ter openbare terechtzitting van 23 november 2017 verklaarde de raadsman van de appellant dat niet meer wordt aangedrongen op een schadevergoeding ten laste van de geïntimeerde, maar dat in hoofdorde een schadevergoeding wordt gevorderd lastens de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX

3.2. De geïntimeerde vraagt bij syntheseconclusies, neergelegd ter griffie op 20 oktober 2017, het hoger beroep van de appellant ontvankelijk, doch slechts gedeeltelijk gegrond te verklaren
Hij vraagt.

- te oordelen dat de ten laste gelegde prestaties, verricht van 26 december 2012 tot en met 25 februari 2013 bewezen zijn;
- vast te stellen dat deze feiten een inbreuk uitmaken op artikel 73bis, 2° van de ZIV-wet 1994;
- aan de appellant op grond van artikel 142, §1, 2° van de ZIV-wet 1994 de terugbetaling op te leggen van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor een bedrag van 8 248,68 euro,
- aan de appellant op grond van artikel 142, §1, 2° van de ZIV-wet 1994 een administratieve geldboete op te leggen van 100 %, zijnde 8 248,68 euro, waarvan 50 % effectief en 50 % met uitstel voor drie jaar

*
* *

4. Beoordeling

4.1. De tenlastelegging

4.1.1. Aan de appellant werd aanvankelijk ten laste gelegd dat hij in de periode van 4 december 2012 tot en met 8 augustus 2013 verstrekkingen heeft aangerekend die niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in de ZIV-wet en haar uitvoeringsbesluiten

Als reden hiervoor werd ingeroepen dat zijn visum in deze periode – en ook nadien tot en met 3 maart 2014 – was ingetrokken door de Provinciale Geneeskundige Commissie (PGC) van XXXX en dat het hem bijgevolg verboden was om tijdens deze periode de geneeskunde uit te oefenen (cf art 7 van het KB nr. 78 betreffende de uitoefening van de gezondheid), alsook om verstrekkingen aan te rekenen aan de ziekteverzekering (cf art 2 I van de ZIV-wet 1994)

Bij beslissing van de Leidend ambtenaar van 8 april 2015 werd de tenlastelegging integraal weerhouden en werd op deze grond de terugbetaling bevolen van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen voor een bedrag van 29 258,05 euro en werd bovendien een administratieve geldboete opgelegd van 100 %, waarvan de helft (zijnde 14 629,02 euro) met uitstel gedurende drie jaar

De appelland was het met deze beslissing niet eens omdat er geen afdoende reden was tot het intrekken van het visum, de elementaire waarborgen van de rechten van verdediging daarbij niet in acht werden genomen en er geen bewijs voorligt van het regelmatig intrekken van zijn visum voor een periode van in totaal 15 maanden.

4.1.2. De Kamer van beroep stelde bij beslissing van 27 april 2017 vast dat het in eerste instantie nodig was om ter zake duidelijkheid te bekomen over de beslissingen tot intrekking van het visum van de appelland, waarop de tenlastelegging integraal is gesteund

Deze beslissingen lagen als dusdanig niet voor

De geïntimeerde beschikte enkel over de kennisgeving van een preventieve intrekking van het visum op 4 december 2012 voor een periode van (maximaal) twee maanden, en vervolgens van een verlenging met telkens drie maanden vanaf respectievelijk 4 maart 2013, 4 juni 2013, 4 september 2013 en 4 december 2013.

De kennisgeving van de desbetreffende beslissingen aan de appelland lag niet voor.

Omdat de pogingen die de partijen intussen zelf hadden ondernomen om - zoals ook gevraagd door de Kamer van eerste aanleg - de beslissingen en alsook de bewijzen van de kennisgeving ervan aan de appelland te bekomen bij de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX, geen resultaat hadden opgeleverd, heeft de Kamer van beroep bij beslissing van 27 april 2017 aan deze Commissie het bevel opgelegd om de beslissingen tot intrekking van het visum, tot de verlenging ervan en tot de teruggave van het visum voor te leggen, alsook alle bewijzen van de kennisgeving van deze beslissingen, en dit telkens in origineel.

4.1.3. De Kamer van beroep stelt samen met de partijen vast dat het stukkenbundel, overgemaakt door de Provinciale Geneeskundige Commissie, geen enkel origineel stuk bevat en bovendien onvolledig is

De beslissingen tot intrekking van het visum van de appelland en tot de verlenging ervan, waarvan de geïntimeerde destijds door de Commissie in kennis werd gesteld en die de basis vormen voor de tenlastelegging, liggen als dusdanig niet voor

Het stukkenbundel van de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX bevat, naast de kopies van de kennisgeving van de bedoelde beslissingen aan de geïntimeerde, enkel de kopies van de brieven gericht aan de appelland, samen met kopies van (gedeeltelijk onleesbaar gemaakte) lijsten van aangetekende zendingen, waarop de naam en het adres van de appelland onderaan zijn vermeld

Na kennisname van deze stukken besluit de geïntimeerde dat de oorspronkelijke vordering dient te worden herleid tot de initiële periode van intrekking van het visum met twee maanden.

De appellant houdt vast aan de oorspronkelijke eis om te zeggen voor recht dat er geen rekening kan worden gehouden met de beslissingen tot intrekking van zijn visum, omdat het bewijs van de initiële beslissing en van de verlenging ervan niet voorligt

4.1.4. De Kamer van beroep is van oordeel dat de eis van de appellant gegrond is om volgende redenen

4.1.4.a) Zoals hoger vastgesteld, werd de initiële beslissing tot intrekking van het visum als dusdanig niet voorgelegd

Het is ook niet mogelijk om aan de hand van het stukkenbundel van de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX met zekerheid te kunnen vaststellen wanneer deze Commissie de initiële beslissing heeft genomen en op welke periode deze precies betrekking heeft

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat er twee brieven zijn opgesteld, gedagtekend 7 december 2012, waarbij aan de appellant en aan de geïntimeerde werd gemeld dat er beslist werd om het visum als arts in te trekken voor maximaal 2 maanden

Daarbij werd enkel in de brief aan de geïntimeerde melding gemaakt van een datum van vergadering, nl. 4 december 2012, en van een datum van intrekking, eveneens 4 december 2012. Deze data werden in de kennisgeving van de beslissing aan de appellant merkwaardig genoeg niet vermeld.

De geïntimeerde gaat er thans van uit dat de beslissing uitwerking had op 26 december 2012, vermits deze bij aangetekende brief van 20 december 2012 ter kennis zou zijn gebracht.

Dit strookt vooreerst niet met de melding die de geïntimeerde ontving van de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX, nl. dat de intrekking aanvang op 4 december 2012

Bovendien kan uit de voorgelegde stukken ook niet worden opgemaakt dat de beslissing bij aangetekende brief van 20 december 2012 aan de appellant ter kennis zou zijn gebracht

Op de brief van 7 december 2012, gericht aan de appellant, is niet vermeld dat deze aangetekend werd opgestuurd. De kopie van een (deels onleesbaar gemaakte) lijst van aangetekende zendingen met vermelding van de naam van de appellant en afgestempeld ter post op 20 december 2012, biedt hierover evenmin zekerheid. Het tijdsverloop doet immers vragen rijzen nu de beslissing in beginsel binnen acht dagen na de

uitspraak ter kennis te brengen is (art 23, § 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 1976, genomen in uitvoering van de KB nr. 78) Volgens de brief van 7 december 2012 zou het overigens gaan om een beslissing die werd genomen ter vrijwaring van de volksgezondheid, waarvan de kennisgeving mag geacht worden dringend te zijn.

Bijgevolg kan de Kamer van beroep enkel besluiten dat de stukken voorgelegd door de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX niet toelaten om met zekerheid de precieze beslissing van de Commissie te kennen, noch om de datum te kennen waarop zij werd genomen of de ingangsdatum te kunnen vaststellen Het is evenmin mogelijk om met zekerheid na te gaan op welke datum de beslissing aangetekend ter kennis is gebracht van de appellatant

4.1.4.b) Hetzelfde geldt voor de beslissingen tot verlenging van de intrekking van het visum.

Ook deze beslissingen werden niet voorgelegd.

Daarenboven doen de kennisgevingen ervan vragen rijzen over de data waarop de beslissingen zijn genomen en de ingangsdata ervan

Inmiddels werd door de geïntimeerde ook terecht vastgesteld dat deze ingangsdata hoe dan ook niet aansluiten op de initiële periode van 2 maanden en dat zij de intrekking van het visum bijgevolg niet kunnen verlengen.

4.1.4.c) Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de beslissingen tot intrekking van het visum en tot verlenging, waarvan enkel kennisgevingen voorliggen en waaromtrent meerdere vragen rijzen, geen regelmatige basis kunnen vormen voor de ingeroepen tenlastelegging

De tenlastelegging kan dan ook niet weerhouden worden

Dit betekent dat op de exceptie van onwettigheid van de beslissing tot intrekking van het visum niet nader moet worden ingegaan

Ten overvloede past het op te merken dat dit niet belet dat de voorgelegde stukken evenmin een antwoord bieden op de vragen omtrent de wijze van oproeping van de appellatant voor de Provinciale Geneeskundige Commissie en in het bijzonder over de opgave in deze oproeping van de tenlastelegging en de voorgenomen maatregel, hetgeen zijn rechten van verdediging diende te vrijwaren

Bovendien is het onduidelijk of de beslissing tot intrekking van het visum gepaard ging met een beslissing tot het opstarten van de procedure inzake het deskundigenonderzoek Artikel 37, § 1, 2° b) van het KB nr. 78, zoals destijds van toepassing, bepaalt immers dat het visum kan worden ingetrokken "gedurende de periode die nodig is om het advies van een deskundige in te winnen" betreffende de vereiste fysische of psychische

geschiktheid om het beroep als arts te kunnen voortzetten. In december 2012 blijkt er van het opstarten van een deskundigenonderzoek echter geen sprake te zijn. Pas in een brief van 2 september 2013 gericht aan de appelland, komt dit aan bod.

Deze vaststellingen zijn ter zake ten overvloede een reden om te besluiten dat er ernstige vragen rijzen bij de basis van de tenlastelegging en staven dat de vraag naar de voorlegging van de beslissingen in de gegeven omstandigheden de kern van de zaak raakt.

4.2. De terugvordering

De appelland vraagt dat de som van 43 887,07 euro die hij intussen heeft betaald, door de geintimeerde wordt terugbetaald, vermeerderd met de intresten aan 7 % per jaar.

Deze vordering wordt op zich niet betwist.

De geintimeerde merkt wel op dat de intresten krachtens artikel 156, § 1, tweede lid van de ZIV-wet pas beginnen te lopen na de kennisgeving van de beslissing, waarbij komt vast te staan dat de geintimeerde een bedrag moet terugbetalen.

Dit is terecht.

Artikel 156, § 1, eerste en tweede lid van de ZIV-wet, zoals gewijzigd bij wet van 17 juli 2015, luidt als volgt:

“De beslissingen van de Leidend ambtenaar van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle of van de door hem aangewezen ambtenaar, zoals bedoeld in artikel 143, de beslissingen van de Kamers van eerste aanleg zoals bedoeld in artikel 142, en de beslissingen van de Kamers van beroep, zoals bedoeld in artikelen 143 en 155, zijn van rechtswege uitvoerbaar niettegenstaande beroep. Betalingstermijnen kunnen enkel worden toegestaan op een met redenen omklede aanvraag en gestaafd door alle nuttige bewijsstukken die moeten toelaten de gegrondheid te beoordelen.

De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn.”

Krachtens artikel 156, § 1, tweede lid van de ZIV-wet 1994 is de datum waarop de intresten beginnen te lopen, aldus gekoppeld aan het verstrijken van de termijn van 30 dagen, volgend op de kennisgeving van de beslissingen bedoeld in het eerste lid van deze paragraaf (zie ook RvSt nr 239 727 van 31 oktober 2017).

Aangezien er bij huidige beslissing pas wordt geoordeeld over de vordering tot terugbetaling en de verschuldigde sommen bij deze beslissing worden bepaald, is de Kamer van beroep van oordeel dat de kennisgeving van de huidige beslissing als uitgangspunt in aanmerking te nemen is voor de ingangsdatum van de intresten, die vast te stellen is na het verloop van de termijn van 30 dagen daaropvolgend
Dit wordt door de appellant ook niet betwist
De vordering tot terugbetaling is in die mate gegrond

4.3. De vordering tot betaling van een schadevergoeding

4.3.1. De appellant vroeg bij conclusie van 18 september 2017 de veroordeling van de geïntimeerde tot betaling van een schadevergoeding wegens het niet nakomen van het bevel tot voorlegging van stukken, dat door de Kamer van beroep werd opgelegd bij beslissing van 27 april 2017. Deze vordering werd gesteund op artikel 882 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt

"Partijen of derden die zonder wettige reden nalaten het stuk of het afschrift over te leggen volgens de beslissing van de rechter, kunnen worden veroordeeld tot zodanige schadevergoeding als behoort."

De geïntimeerde betwist deze vordering omdat er ten aanzien van de DGEC geen bevel werd opgelegd.

Dit is terecht. De Kamer van beroep stelt vast dat de appellant ter openbare terechtzitting van 23 november 2017 overigens verklaarde dat hij niet langer aandrang op deze vordering.

4.3.2. De appellant vraagt in de pleitnota, neergelegd ter openbare terechtzitting van 23 november 2017, dat minstens de Provinciale Geneeskundige Commissie van XXXX wordt veroordeeld tot een schadevergoeding overeenkomstig het voormelde artikel 882 van het Gerechtelijk Wetboek wegens het niet neerleggen van de gevraagde stukken.

De partij van wie de schadevergoeding wordt gevorderd, is evenwel niet in het huidig geding betrokken (cf. art. 13 en 15 Ger. W.) en kan door de Kamer van beroep ook niet betrokken worden (cf. art. 811 Ger. W.).

Bovendien is het ook niet zinnig om de appellant de gelegenheid te geven om een vordering tot tussenkomst te laten instellen. Een tussenkomst tot het verkrijgen van een veroordeling kan immers niet voor de eerste maal plaatsvinden in hoger beroep (cf. art. 812, tweede lid Gerechtelijk Wetboek).

Op de vraag van de appellant kan bijgevolg niet worden ingegaan.

4.4. De kosten van het geding

De appellant vordert de veroordeling van de geïntimeerde tot de kosten van het geding, geraamd op een rechtsplegingsvergoeding van 7.500 euro.

Op deze vordering kan niet worden ingegaan

Terecht stelt de geïntimeerde immers dat titel IV van boek II van deel IV van het Gerechtelijk Wetboek, dat betrekking heeft op de uitgaven en op de kosten van het geding krachtens artikel 144, § 4 van de ZIV-wet 1994 niet van toepassing is op de procedure voor de Kamer van eerste aanleg of voor de Kamer van beroep.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006,

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep van dr. A gegrond zoals hierna bepaald

Vernietigt de bestreden beslissing van de Leidend ambtenaar van 8 april 2015 in alle beschikkingen

Opnieuw wijzend

Zegt voor recht dat de tenlastelegging bedoeld in het proces-verbaal van 26 februari 2014 ten aanzien van dr. A niet kan weerhouden worden
Wijst de vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, ingesteld bij het RIZIV, tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen en tot het opleggen van een administratieve geldboete af als ongegrond

Veroordeelt het RIZIV, Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, tot de terugbetaling aan dr. A, van de bedragen die ingevolge de voormelde vordering door hem werden betaald en door hem zijn begroot op de som van 43 887,07 euro

Zegt voor recht dat bij gebrek aan betaling van deze sommen binnen dertig dagen volgend op de kennisgeving van de huidige beslissing de verschuldigde sommen van rechtswege intresten opbrengen tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken, zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn

Wijst het meer gevorderde af.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 25 januari 2018 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door.

- Marijke Demedts, magistraat, voorzitter van de Kamer van beroep,
- Martin Volcke, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De voorzitter,

Martin Volcke

Marijke Demedts

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd voorzitter, dokter André Tielens en dokter Benjamin Debruyn, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede dokter Philippe Dewilde en dokter Eric Wyffels, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van het artsencorps

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn (artikel 156, § 1, tweede lid).

